
EDITURA BIFROST

Alex. V. Zaharia

IMPERATOR AVGVSTVS

RENAȘTEREA

București, 2026

Coperta: *Alex. V. Zaharia*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZAHARIA, ALEX. V.
Imperator avgvstvs : renaşterea / Alex. V. Zaharia. - Bucureşti : Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-90-8

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.
Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

TRILOGIA VNIVERSA

CARTEA ÎNTÂI

VNIVERSVM I

IMPERATOR AVGVSTVS

Renașterea

CARTEA A DOUA

VNIVERSVM III

REGATUL INSULEI DE SMARALD

Zîna

CARTEA A TREIA

VNIVERSVM III – XXIX - XXXIII

ELYSA

fata cu ochi verzi și chip de zînă

VNIVERSVM I

I M P E R A T O R
A V G V S T V S

R E N A Ș T E R E A

2000 anul, iunie luna, întâi ziua, conform sacrului calendar imperial. Zi de mare sărbătoare pe întreg cuprinsul puternicului Imperiu Roman.

- Unde ziceai că sunt locurile noastre ? întrebă Livius, pierdut în imensitatea de bănci a Hipodromului.

- Chiar acolo, aproape de balconul unde șade Imperator Augustus – răspunse Claudius, în timp ce număra în minte rândurile de bănci, pentru a stabili exact unde se aflau locurile lor.

- Hei, vericule! Ți-am promis în scrisoare că dacă ai să vii la sărbătoare ți-l voi prezenta pe împăratul nostru.

- Ai promis, adevărat c-ai promis. Dacă aveam scrisoarea la mine puteam să-ți arăt chiar unde scrie. Dar am lăsat-o tatălui meu în Alexandria. Se laudă la toți vecinii din mahalaua Farului că fiul său urmează a-l întâlni pe împăratul însuși, apoi scoate scrisoarea trimisă de tine și le citește mândru din ea. Dar, eu am crezut c-ai să mi-l prezinți pe împărat să-l văd față în față.

- Ei lasă, lasă. Nu fi supărat. O să-l vezi cu siguranță pe împărat, dar așa, mai de la distanță – răspunse Claudius, zâmbind șugubăț. Doar nu ți-ai închipuit că un sărman măcelar din mahalaua Podul lui Traian are intrare la augusta față imperială. Zi mulțumesc c-ai să-l vezi și de la distanță. Nici nu știi câți arginți am dat să cumpăr locurile astea două. Și asta doar ca să-i fac hatârul dragului meu veric, venit de peste mări.

- Da, trebuie să-ți mulțumesc pentru onoarea pe care mi-o faci – spuse Livius, cu recunoștință în glas. Nu mulți romani din Alexandria pot lua parte la deschiderea de către împăratul însuși a festivităților imperiale.

- Hai c-am ajuns. Sunt bune locurile, nu-i așa !? întrebă Claudius, un pic iscoditor. Uită-te la pretorianul ce șade lângă jilțul imperial. Îi poți vedea culoarea ochilor. Vezi?

- Da. Ai mare dreptate. Mă voi putea lăuda prin toată mahalaua Farului din Alexandria că l-am văzut de-aproape pe împăratul nostru.

Dar când apare augusta față imperială în balcon ? Mai durează mult până începe festivitatea?

- Să termine legionarii cu pregătirile din Hipodrom și-acușica încep a răsuna trâmbițele. După cum bine văd, chiar acum ar trebui să-nceapă – spuse Claudius cu glas sigur, așezându-se pe locul înscris în bilet.

Trâmbițele de alamă începură a cânta puternic, acoperind cu al lor sunet metalic vuietul asurzitor al mulțimii, care ocupa până la refuz locurile din tribunele lungi ale Hipodromului. Trâmbițele anunțau sosirea iminentă a împăratului, a membrilor consiliului imperial și a distinșilor senatori, membri în Senatul Poporului Roman.

- Liniște ! îi șopti Claudius vericului venit de peste mări, să asiste la serbările imperiale.

Liniște, c-acuș începe.

Ca la un semn, vuietul de nedescris al mulțimii încetă. O liniște fericită se așternu peste tribunele care mărgineau pista Hipodromului. Împăratul pătrunse în balconul arenei și se așeză ceremonios pe jilțul imperial de aur, având la stânga pe iubita sa soție, așezată pe un jilț argintiu, iar la dreapta sa luă loc, tot pe un jilț argintiu, al doilea om în conducerea statului imperial roman, Cezar Augustus.

JVSTINIAN XI – IMPERATOR AVGVSTVS IMPERII ROMANORVM, în tăcerea fericită care cuprinse întreaga asistență, ce aștepta cu nerăbdare începerea grandioaselor festivități imperiale, aprinse vârful unei săgeți în flacăra vie a unei torțe, încordă puternic coarda arcului și slobozi cu precizie săgeata. Săgeata șuieră scurt prin aerul fierbinte al amiezii de început de vară și se opri la baza primei cruci, aprinzând maldărul uscat de lemne. Văpaia cuprinse grămada de cioate. Flăcările se înălțară iute, luând în puterea lor întreaga cruce și pe nefericitul creștin, deopotrivă. Tăcerea surdă încă stăpânea întregul Hipodrom. Nici măcar musca nu se auzea. Doar trosnetul crengilor uscate, aprinse la baza crucii înalte, acompania liniștea ca de mormânt. Deodată, creștinul, lovit de înaltele văpăi ucigătoare, scoase un puternic strigăt de durere și începu a se zbate, încercând zadarnic a se elibera din frânghiile care îi legau mâinile și picioarele de lemnul crucii.

Asta aștepta mulțimea însetată de sânge: strigătul de durere al creștinului, care să binecuvânteze spectacolul macabru ce stătea a începe. Vuietul de bucurie cuprinse tribunele lungi ale Hipodromului. Mulțimea participantă la festivitățile imperiale începu a se manifesta frenetic, acompaniată de sunetul născut din numeroasele trâmbițe militare. Glasul creștinului, chiar dacă izvora și mai puternic, nu se auzea. Era acoperit de bucuria fericită a mulțimii aflată în tribunele Hipodromului. Doar al său Dumnezeu îi mai auzea clar țipătul, pregătit să-i întâmpine sufletul curat, pentru a intra fericit în al său Paradis.

- A murit cam ușor nenorocitul de creștin – spuse supărată Abriela.

- Așa e tradiția. Iar tradiția trebuie neapărat respectată, până în cele mai mici detalii – spuse Justinian XI, dezamăgit și domnia sa de ușoara moarte a creștinului.

- Dar, următorii nouăzeci și nouă de creștini spurcați nu vor avea norocul de-o moarte atât de ușoară – grăi Cezar Augustus, arătând cu mâna dreaptă la crucile răsărite în mijlocul Hipodromului.

Pe lângă crucea ce se afla cuprinsă de înaltele văpăi ucigătoare, pe care sărmanul creștin încetase a mai urla, moartea cuprinzându-i trupul și smulgându-i sufletul, pe întreaga lungime a Hipodromului se mai găseau, așezate în linie pe două rânduri, alte nouăzeci și nouă de cruci înalte. Pe fiecare dintre crucile din lemn era răstignit, legat

cu funii de mâini și de picioare, câte un nefericit creștin, care aștepta înfricoșat să-i vină rândul, pentru a-și da obștescul sfârșit și a se înfățișa în fața Domnului, la Judecata de Apoi. Sărmanii creștinii fuseseră răpiți de către soldații romani de pe meleagurile pașnice ale Daciei, în primăvara ce trecuse, și aduși, legați în lanțurile sclaviei, în capitala imperială, pentru a fi sacrificați în Colosseum și în Hipodrom ca o sacră ofrandă adusă zeului Marte, întru fericirea cetățenilor romani, avizi de asemenea spectacole macabre.

- Privește într-acolo – îi spuse Claudius vărului său – lasă crucile, că nu pleacă nicăieri. Uită-te la poarta de lângă balconul imperial, c-ai să ratezi intrarea gărzii pretoriene.

- Care poartă ? întrebă nedumerit Livius, în timp ce privirea încă și-o scălda în flăcările ce izvorau din rugul crucii aprinse.

- Aia – îi arătă Claudius o poartă mare, zăbrelită.

Poarta de fier zăbrelită, de pe zidul din dreapta jilțului imperial, se deschise larg, iar pe ea intră ceremonios o ceată de douăzeci de legionari pretorieni, cu toții călare. Pretorienii erau înveșmântați în uniformă de purpură roșie, cusută cu fir de aur lucitor, cu platoșele metalice sclipind puternic în bătaia soarelui amiezii, având pe cap coifuri metalice, la fel de sclipitoare, în vârful cărora creșteau pene roșii ca rubinul. Legionarii pretorieni

se așezară pe trei rânduri paralele, în fața balconului în care se găsea jilțul imperial, strunindu-și greu caii de hățuri.

Liniștea deplină se lăsă peste întregul Hipodrom. Mulțimea tăcu surd, până la ultimul om. Puternica văpaie mistuise întreaga cruce de lemn și pe sărmanul creștin, deopotrivă, lăsând în urmă doar o grămadă de cenușă fumegândă.

Imperator Augustus se ridică de pe jilțul de aur. Merse la marginea balconului, ridică mâna dreaptă și o întinse spre înainte, făcând un sacru salut adresat soarelui, ce urcase bine în mijlocul amiezii. Justinian XI binecuvântă întreaga ceată de legionari pretorieni, declarând ceremonios a fi începută *sacra vânătoare de creștini*.

Mulțimea din Hipodrom fu cuprinsă de un mare vuiet, mai puternic decât bubuitul unui vulcan aflat în maximă erupție. Claudius voi a-i spune lui Livius ce urma să se întâmple, însă vocea îi fu acoperită de vuietul vulcanic al mulțimii. Livius dădu aprobator din cap la vorbele neauzite grăite de vărul său și își îndreptă privirea către mijlocul acțiunii, nedorind a pierde nici măcar o clipă prețioasă din fascinanta serbare.

- *Ce se vor mira vecinii mei când le voi povesti ce minuni mi-au văzut azi ochii. Vor rămâne cu gura căscată*

– gândi mândru Livius, în timp ce se delecta privind la spectacolul tocmai început.

Legionarii pretorieni dădură pinteni cailor, care porniră în galop, alergând iute pe lungimea Hipodromului, dând rotocoale pistei acoperită cu nisip moale. Caii alergau în viteză. Pretorienii, din înălțimea șeilor, își încordau arcurile, slobozind iute săgețile. Se vedea bine că acei călăreți erau țintași de seamă printre pretorienii din armata imperială. Toate săgețile trase își atinseră fără de efort ținta, nici măcar una neratând-o, în țipetele de durere ale nefericiților creștini. Aceștia urlau cuprinși de suferință, cu sângele curgându-le șiroaie din rănile provocate de ascuțișul săgeților, ce se înfipseră adânc în palmele și în picioarele lor. Mulțimea însetată de sânge mult se bucura de macabrul spectacol, la care cu plăcere asista.

După ce terminară de tras săgețile din tolbă, săgeți ce se odihneau sudând mâinile și picioarele creștinilor de lemnul crucilor, cei douăzeci de pretorieni făcură un ultim ocol pistei de pe Hipodrom, salutând cu respect mulțimea fericită de iscusința lor. După ce salutară ceremonios balconul în care se găseau înaltele fețe imperiale, pretorienii se retraseră pe aceeași poartă zăbrelită.

- Frumos spectacolul. Mi-a plăcut maxim – grăi fericit Livius.

Acum unde mergem?

- Nu mergem nicăieri, vericule dragă. Spectacolul abia e la început. Urmează încă o repriză și-apoi încă una, cea mai spectaculoasă.

- A, da !? se mirat Livius, însă nu primi răspuns, deoarece toți cetățenii spectatori, ce umpleau până la refuz tribunele Hipodromului, își luară privirile de la cruci și le îndreptară degrabă către balconul imperial.

Pe poarta zăbrelită, pe care se retrăsese ceata de pretorieni care încântase inimile păgâne ale romanilor cu iscusința lor, se înfățișară în fața împăratului alți treizeci de legionari pretorieni, având arcurile și săgețile gata pregătite pentru faza a doua a *sacrei vânători de creştini*.

Imperator Augustus Justinian XI, ca și prima oară, cu același gest ceremonial, binecuvântă și de această dată ceata de legionari pretorieni. Aceștia se așezaseră pe trei rânduri în fața balconului în care se găsea jilțul imperial, strunindu-și bine de hățuri caii doritori de galop, așteptând nerăbdători semnul de începere a spectacolului. În tăcerea surdă a mulțimii, împăratul declară oficial ca fiind începută partea a doua a *sacrei vânători de creştini*.

- Privește într-acolo – îi șopti Claudius la ureche lui Livius, nedorind a întrerupe liniștea ce se lăsase peste întregul Hipodrom.

- Unde ? șopti Livius, întrebând nedumerit.

- Către poarta aia mică – îi răspunse Claudius, în timp ce-i arăta cu mâna dreaptă direcția în care dorea a privi vărul său.

Fii atent acolo, că urmează să iasă creștinii aduși de la tine, din Africa.

În partea stângă a jilțului imperial, o poartă zăbrelită se deschise. Pe neașteptate, numeroși creștini ieșiră pe poarta mică și o zbughiră la fugă. Câți creștini erau, nimeni nu apucase a-i număra, deoarece aceștia erau creștini iuți, așa cum le spuneau zeflemitori romanii. Nici măcar Livius nu-i putu număra, chiar dacă erau creștini proveniți de pe plaiurile însorite ale Africii natale. Fu doar impresionat de iuțeala de care dădeau dovadă aceștia. De legendara lor iuțeală, de care se auzise și pe străzile din Alexandria. Erau creștini capturați de soldații imperiali, în lunile trecute, de pe însoritele plaiuri ale Africii și aduși, înlănțuiți pe corăbiile imperiale, tocmai din depărtatul Corn al Africii, pentru a delecta cu fuga lor poporul însetat de sânge, trăitor în capitala Imperiului Roman.

Or fi fost iuți acești creștini care o luaseră la sănătoasa, făcând cercuri, cercuri, printre crucile pe care se zbăteau frații lor întru credință, trăitori la nord de Dunăre, dar caii pretorienilor erau și mai iuți. Caii erau antrenați, de mânji, special pentru a participa la vânătorile de creștini, organizate cu fast de administrația imperială în Hipodrom. Când îi văzură pe creștinii cu pielea de abanos

fugind iute pe pista nisipoasă a Hipodromului, ridicând nori de praf în urma lor, fără a mai aștepta pintenii motivanți ai pretorienilor care îi încălecau, porniră în galop după ei. Creștinii cei iuți fugeau de mâncau pământul, sau în cazul nostru nisipul ce acoperea cu pat gros pista, făcând rotocoale Hipodromului, mulțimea din tribune se veselea zgomotoasă, încurajându-i cu foc pe legionarii călări, iar aceștia își încordau arcurile, slobozind în aer săgeți după săgeți.

Se vede treaba că nu doar caii erau antrenați în participarea cu succes la vânătorile de creștini, ci și pretorienii din șeile lor. Săgețile slobozite cu precizie din arcurile pretorienilor șuierau sinistru prin aerul cald al primei zi de vară și se opreau la odihnă, poposind în mâinile nefericiților creștini africani, care alergau ca nebunii către o scăpare ce nu se arăta.

- De ce-i săgetează doar în mâini, de obosesc caii să le țină isonul !? întrebă nedumerit Livius.

- Regula e ca pretorienii să săgeteze întâi mâinile creștinilor fugari, făcând ca vânătoarea să țină mult timp. Când îi vor vedea obosind, rărind pasul, îi vor săgeta și-n fuioarele picioarelor, culcându-i la pământ – răspunse cu multe detalii ajutătoare Claudius, un pic mândru că trebuia să-i spună vărului său ceva ce acesta se vede că nu cunoștea.

- Aha ! grăi lămurit Livius.

Întreaga ceremonie sacră a vânătorii de creștini ținu ceasuri bune. La sfârșitul ei, toți creștinii, și cei legați de lemnul crucilor și cei care fugiseră pe nisipul fierbinte al Hipodromului, căutând o scăpare care nu se arătase, aveau mâinile și fuioarele picioarelor pătrunse cu nenumărate săgeți. Caii pretorienilor și pretorienii înșiși erau cuprinși de oboseală. Mulțimea din tribune era în delir, strigând frenetic, cântând vesel, așteptând nerăbdătoare începerea punctului culminant al grandioasei festivități imperiale. Inclusiv Livius și Claudius se veseleau de mama focului, cântând alături de ceilalți spectatori imnuri închinate zeului Marte, a cărui zi festivă tocmai ce o celebrau.

În arenă intrară cam la o sută de legionari per pedes, care începură a-i aduna de pe jos pe creștinii foști fugari, acum săgetați. Îi luau și-i așezau, câte unul – sau câte doi, la baza fiecărei cruci, deasupra vreascurilor uscate, care așteptau cuminți să fie aprinse, legându-i pe fiecare în parte cu funii de cânepă de lemnul crucilor.

Acesta era punctul culminant al macabrei festivități imperiale.

- Ți-a plăcut, așa-i ? întrebă Claudius, țipând din toți bojocii, să acopere mulțimea vulcanică.

- Foarte frumos! Mi-a plăcut maxim ! răspunse țipând vericul.

- N-ai văzut asemenea spectacol grandios pe Hipodromul tău din Alexandria, așa-i?

- Recunosc ! strigă Livius. Nici nu se compară ce-am văzut azi cu ce organizează guvernatorul Egiptului pe Hipodromul din Alexandria. La noi maximul de spectacol sunt luptele gladiatorilor cu lei. Dar asta foarte rar.

- Stai să vezi ce urmează. E și mai spectaculos decât ce-ai văzut până acum. Magnific spectacol de lumini îți va încânta privirea – țipă Claudius către vărul său, care rămase cu gura căscată, nemaigrăind nimic.

Mulțimea se liniști. Tăcerea cuprinse iarăși în puterea ei arena toată, ca și la început. Imperator Augustus se ridică din jilțul imperial. Aprinse ceremonios vârful unei săgeți în flacăra vie a unei torțe, ce aștepta cuminte la marginea balconului imperial, încordă puternic coarda arcului și slobozi cu precizie săgeata. Săgeata șuieră scurt prin aerul fierbinte al după-amiezii zilei de vară și se opri la baza celei de-a doua dintre cruci, aprinzând maldărul uscat de vreascuri. Văpaia puternică cuprinse baza crucii. Flăcările se înălțară iute, punând stăpânire pe întreaga cruce și pe nefericitul creștin, deopotrivă.

Liniștea ca de adânc mormânt încă mai stăpânea întregul Hipodrom. Nici măcar un mic sunet nu se auzea. Doar trosnetul macabru al lemnelor uscate, aprinse la baza înaltei cruci, acompania liniștea surdă. Creștinul, lovit puternic de înaltele văpăi, scoase un strigăt de mare durere și începu a se zbate fără vlagă, încercând zadarnic a se elibera din strânsoarea frânghiilor groase, care îi legau

mâinile și picioarele de lemnul crucii. Asta aștepta mulțimea: strigătul de durere al creștinului, care să binecuvânteze spectacolul grotesc ce tocmai stătea a se sfârși. Vuietul de bucurie cuprinse iarăși întregul Hipodrom. Vulcanul bubui și mai puternic. Mulțimea participantă la festivități începu a se manifesta frenetic, acompaniată de sunetul metalic al nenumăratelor trâmbițe imperiale. La comandă, legionarii pretorieni încordară arcurile, slobozind săgeți cu vârfuri învăpăiate. În scurt timp, toate crucile din Hipodrom fură cuprinse de înalte flăcări, spre marea fericire a mulțimii participante la festivitate, care se bucura cu o voioșie de nedescris.

Nu după multă vreme, flăcările se stinseră, transformând în neagră cenușă lemnul crucilor și pe nefericiții creștini, deopotrivă. Festivitatea macabră se încheie. Atât spectatorii, cât și înaltele fețe imperiale părăsiră tribunele lungi ale Hipodromului. Cetățenii merseră să continue sărbătoarea prin nenumăratele taverne care răsăreau la tot pasul pe străzile drepte ale capitalei imperiale. Înaltele fețe imperiale plecară să participe la balul dat în cinstea lor de către Imperator Augustus, în sala de festivități a palatului imperial.

Festivitățile sângeroase vor continua pentru încă douăzeci și nouă de zile. Lupte aprige de gladiatori, înfruntări sângeroase cu fiare sălbatice, grandioase bătălii navale în Colosseum, întreceri legendare de cai sau de care imperiale în Hipodrom vor încânta ochii, urechile, dar mai

ales sufletele păgâne ale cetățenilor romani trăitori în capitala imperială, ori veniți în sacru pelerinaj din toate colțurile Imperiului Roman, așa cum era și cazul lui Livius. Vânători de creștini vor mai fi organizate în cursul lunii iunie, însă doar încă trei. Deoarece creștinii, odată cu trecerea timpului, deveniseră o marfă foarte rară și extrem de prețioasă. Era o vorbă printre romani: *E mai ușor să găsești lei în Africa, decât creștini în Dacia*. Așa că leii în special, dar și alte fiare sălbatice, erau folosiți la faimoasele vânători organizate de administrația romană pentru a bucura publicul, în arenele de pe întreg cuprinsul imperiului. Creștinii erau folosiți rar, cam o dată, maxim de două ori pe lună și asta doar în cele două arene ridicate în capitala imperială, Colosseum și Hipodrom.

- Hei, cum ți s-a părut deschiderea festivităților imperiale ? întrebă Claudius, în timp ce ridică cupa plină cu vin și ciocni în cinstea vărului său.

- Fantastică. Demnă de sărbătorirea împlinirii a două milenii de la întemeierea Romei – răspunse Livius. Bun tare vinul.

- Cum să nu fie bun. Doar e adus din podgoriile din Tracia. Am băut odată vin adus de un negustor grec din Africa. Rău tare. Rău și oțețit.

- Auzi, dar de ce-i zice la taverna asta *La Poneiul Persan* ? puse Livius întrebarea care-i măcinase mintea încă de când ajunsese în fața *celei mai vestite taverne din*

întregul imperiu – așa cum o lăudase vărul său și văzu inscripția mâncată de vreme, ce trona într-un mic portic deasupra ușii de la intrare.

- Ai auzit de împăratul Traian VI?

- Da – răspunse Livius, sigur pe el. E împăratul care a construit Arena Colosseum, în capătul de pe malul asiatic al podului, iar lângă a ridicat Arena Hipodrom, unde am fost azi de ne-am veselit.

- Nu, vericule. Nuu. Ăla a fost împăratul Traian VII. Urmașul lui Traian VI. Văd că nu prea ți-a plăcut istoria la școală. Trebuia să pună pedagogul jordia mai des pe tine, că nu prea ai învățat ce trebuia.

- Păi, și Traian VI ce mama lu Marte a făcut?

- Cum ce-a făcut ? răspunse cu o întrebare Claudius, un pic nedumerit.

Cel mai grandios lucru din întregul imperiu a făcut. Auzi la mine ce zic, din întregul imperiu. Cel mai grandios lucru din întreaga lume a făcut, așa am vrut să zic.

- A, da, stai că asta știu. A făcut Podul – zise Livius, mândru că-și amintise ce-l învățase pedagogul la școală, cu bunul ajutor al jordiei groase.

Magnific podul. L-am văzut prima oară acum cinci zile, când am coborât de pe corabie în portul de la piciorul arcadei. Înaaaaltă e arcada podului. Trece corabia cu ușurință pe sub ea.

- Trece, sigur că trece. Cum să nu treacă – spuse Claudius mândru, de parcă el făurise podul și nu faimosul imperator din vechime, Traian VI.

- Și ce treabă are podul cu poneiul !? întrebă Livius nedumerit, sorbind cu sete vin tracic din cupă.

Bun tare vinul ăsta. Nu-i deloc oțețit. Eu te întreb de ponei și tu bați câmpii cu podul tău faimos. Ești așa mândru de el că zici că tu l-ai făurit – îl mustră pe Claudius.

- Ei, aș fi vrut eu să-l făuresc, adevărat c-aș fi vrut – adeveri Claudius o dorință tainică a sa.

Voiam să-ți zic, ca răspuns la întrebarea cu poneiul, că după ce împăratul Traian VI a construit podul, unind malul Europei cu malul Asiei, dublând astfel întinderea capitalei noastre, în timpul inaugurării, poneiul sclavului său persan, care defila alături de calul împăratului pe podul cel mare, s-a speriat de hăulirea valurilor mării, a luat-o la goană cu sclavul în spinare și-a căzut în hău, murind înecați și sclavul persan și poneiul său.

- Frumoasă povestea – concluzionă Livius. Dar ce treabă are asta cu taverna!?

- Lasă-mă să termin – îl mustră Claudius. După ce-a deplâns pierderea sclavului său, un erudit persan, împăratul Traian VI a zidit taverna asta, să se cinstească cetățenii romani în memoria sclavului persan. D-aia scrie

pe porticul de la intrare *La Poneiul Persan*. Acum ai priceput!?

- Interesantă povestea, cu toate că pare a fi născocită – zise Livius.

- Așa susține patronul tavernei și cine sunt eu să-l contrazic. N-ai decât să-l contrazici tu și-apoi să-ți iei adio de la vin și de la bere. Băiete, se vede fundul pocalului! Mai adu niște vin din ăla tracic, să-l cinstesc pe vărul meu sosit din Alexandria – strigă Claudius către servitor, arătându-i fundul pocalului gol. Să nu care cumva s-aduci vin african, că-i sătul vericul meu de gustul său.

Servitorul îndeplini dorința mușteriului însetat, aduse degrabă o carafă de sticlă alb-verzuie, plină cu vin din cel vestit, produs în podgoriile din Provincia Imperială Tracia. Umplu cele două pocale goale, lăsă carafa cu vin pe masă, după care dădu fuga să îndeplinească porunca unui alt mușteriu însetat.

- Dacă tot văd că ai chef de spus povești, am aflat o poveste pe corabie. Însă nu toată, numai sfârșitul. Și aș dori s-o aflu de la tine pe toată.

- Ce poveste ? întrebă iscoditor Claudius.

- Despre organizarea unei vânători de creștini, așa cum am văzut noi azi, dar nu în Hipodrom, ci pe străzile de piatră ale capitalei Justiniana.

- Aaa! Faimoasa vânătoare de pe străzi. O știu. Sigur o știu.

- Păi, dacă binevoiești, aș vrea s-o aflu.

- Bineînțeles că binevoiesc – spuse Claudius și începu a povesti: *Unul dintre împărați, cu multe secole în urmă, a avut neinspirata idee de-a organiza vânătoarea de creștini pe străzile capitalei imperiale. Însă acest lucru s-a dovedit a fi un fiasco total. Creștinii au profitat de existența canalizării orașului și-au scăpat cu ușurință de urma pretorienilor, coborând în nenumăratele guri de canal, pe care le-ai văzut și tu, și s-au făcut nevăzuți. Foarte nemulțumiți au fost atunci cetățenii romani, deoarece nu mai apucaseră să se bucure de distracția oferită de acea vânătoare, care s-a terminat înainte de-a începe. Se zice că cetățenii nemulțumiți au pus atunci de-o mică răzmeriță, arzând din temelii câteva dintre numeroasele taverne ale capitalei imperiale.*

- Aha – grăi lămurit Livius.

- Auzi la ei, au dat foc la taverne. Mai bine incendiau palatul imperial – boscorodi supărat Claudius și continuă: Cel puțin așa se povestește seara, prin taverne, când stau oamenii la o carafă cu vin sau la o cană plină cu bere. Însă nimeni n-o să-ți poată spune cum se numea acel împărat, care a gândit acea mare grozăvie, sau în ce an a avut loc vânătoarea. Ce e sigur e că a intrat în legendă acea vânătoare din vechime.

- Scurtă dar interesantă povestea – constată Livius.

- Gata cu povestitul – glăsui Claudius, sorbind și ultima gură de vin din cupă. Hai la somn, că ora e târzie, iar mâine avem iar programată distracție.

- Ce distracție !? iscodi Livius.

- Surpriză ! răspunse Claudius. Ai să vezi mâine. Am arvunit bilete la toate serbările pe care le organizează puterea imperială întreaga lună în capitala noastră. Vreau să celebrăm împreună întreaga lungă lună cele două milenii trecute de la zidirea Romei. Să ai ce povesti vecinilor din Alexandria, la întoarcerea acasă.

Cei doi veri terminară vinul din pocale, părăsiră taverna *La Poneiul Persan* și plecară către casa lui Claudius, trecând peste podul cel mare, ce fusese ridicat cu secole în urmă de inginerul împărat Traian VI. Întreaga lună aveau a se veseli la sărbătoare, uneori alături de familie, alteori împreună cu prietenii.

Cu ocazia organizării festivităților grandioase, ce sărbătoreau cu pompă anul 2000 al calendarului imperial roman, vânătoarea de creștini se organiză doar în patru rânduri în cursul lunii iunie, atât în Colosseum cât și pe Hipodrom. Livius și Claudius mai participară doar la cea organizată în Colosseum. Pentru ce-a de-a doua vânătoare de creștini organizată în Hipodrom, care era mai spectaculoasă, Claudius nu putu arvuni bilete. Se vânduseră ca pâinea caldă. În Colosseum împăratul organiză vânătoarea creștinilor ce sălășluiau în Dacia, iar

pe Hipodrom vânătoarea creștinilor ce trăiau în Cornul Africii.

Festivitățile imperiale continuară pe tot parcursul lunii iunie a anului 2000, în toate marile localități ridicate între hotarele Împărăției Romanilor. Paradele festive ale legiunilor armatei imperiale aveau loc în toate capitalele provinciilor, însă cele mai impunătoare se desfășurară în capitala imperiului. Soldații imperiali defilară cu gală pe podul cel mare, între clădirea Pantheonului și arena Colosseum, încântând privirile cetățenilor romani trăitori în capitală, dar mai cu seamă a celor veniți, în sacru pelerinaj, din toate colțurile imperiului, cu scopul de a fi parte la aceste importante festivități imperiale, cum era și cazul romanului Livius, venit tocmai din cetatea Alexandria – capitala Provinciei Imperiale Egipt.

Pe tot cuprinsul Imperiului Roman, timpul nu avea îngăduință cu oamenii, zorindu-i neîncetat, zi de zi. Între hotarele statului roman, timpul avea un alt mers, mult mai iute, iar cetățenii care nu se adaptau acestui ritm alert al vieții din imperiu riscau a rămâne în urma lucrurilor. Cetățenii romani păreau a fi rupți de trecutul timpului, simțindu-se ancorați în viitorul ce avea să vină. Trecerea secolelor schimba necontenit viața oamenilor trăitori între hotarele imperiului, transformând an de an modul complicat de viață al cetățenilor de pe întinsul Împărăției Romanilor.

DACIA CREȘTINĂ

CAPITVLVM I

Drăgaica

La miază-noapte de vadul Dunării, pe plaiurile fostei Provincii Imperiale Dacia, timpul avea mare îngăduință cu oamenii, fără a-i zori de fel. Timpul avea alt mers, mult mai domol, între hotarele acestui ținut sălbatic, populat de romanii care urmau sfânta învățătură creștină. Oamenii ce-și duceau traiul în astă minunată zonă, la nord de Provincia Imperială Tracia, se simțeau ancorați în trecutul timpului, deoarece trecerea secolelor nu schimbase mai deloc al lor simplu mod de viață.

Moș Ion era în etate de peste optzeci de ani. Câți ani avea mai exact, uitase chiar și el, odată cu scurgerea nemiloasă a timpului. Alte persoane mai în vârstă nu mai trăiau demult în Târg. Plecaseră rând pe rând la Ceruri, lăsându-i lui moș Ion onoarea de-a fi cea mai vârstnică persoană din întreaga așezare. Era înalt, însă nu așa de înalt cum fusese odinioară, în tinerețe, pe vremea când

fura privirile fetelor în timpul horelor la care juca cu plăcere, până ce-i sfârâiau opincile din picioare, dar tot rămăsese cu o statură impunătoare. Avea barba albită de trecerea anilor, stufoasă, până aproape la brâu și capul spân. Se vedea pe fața-i aspră că trăise multe întâmplări deosebite la viața lui. Întâmplări pe care îi plăcea să le povestească, cu mult talent oratoric, oricui binevoia a-l cinsti cu o cană de vin sau de țuică, nefiind mofturos în această privință.

- *Calul de dar nu se caută la dinți* – zicea adesea, zâmbind șugubăț, numeroșilor ascultători de ocazie, care îl întrebau care îi este băutura preferată, pentru a ști cu ce să-l cinstească.

De fapt, moș Ion îi spunea la țuică *vin-ars*, așa precum denumeau acea minunată licoare, aducătoare de fericire, evlavioșii creștini de peste munți. Căci de peste munți venise și moș Ion, în vremea de demult, pe când era tânăr flăcăiandru. Venise, într-un an, în Târgul Buzăului să vândă miere de albine și lumânări făurite din ceară, produse proprii – cum își lăuda marfa, la sărbătoarea Drăgaicei și o cunoscuse la horă pe Maria, cea mai frumoasă fată din Buzău pe vremea aceea, așa cum povestește mândru moș Ion. Moașa Maria, cum era cunoscută în Târg nevasta lui moș Ion, când auzea cum o laudă bărbat-su, îi spunea, certându-l cu dragoste, să nu mai mintă, că erau fete și mai frumoase în târg pe vremea

aia. Însă moș Ion se făcea că n-o auzea și își depăna netulburat poveștile, unele adevărate, altele frumos înflorite, pe ici pe colo, chiar de el. Cele mai multe povești înflorite aveau mereu un sâmbure de adevăr în ele. Avea darul povestirii moș Ion. Cea mai faimoasă poveste cântată de el, căci o istorisea mereu cântată și acompaniată cu har de sunetul melodios al fluierului, era povestea celor doi mârșavi oieri. Aceștia, invidioși pe-al lor frate oier, a cărui turmă era mai numeroasă și mult mai frumoasă, îi întinseră acestuia o capcană, iar el căzu captiv în plasele legionarilor, fiind luat în sclavie, iar cei doi oieri pizmași își împărțiră între ei turma de mioare a ghinionistului fârtat.

Era a treia zi de Drăgaică, ultima și ce-a mai însemnată zi a sărbătorii. Drăgaica era cea mai importantă sărbătoare din Târgul Buzăului, după sărbătoarea Paștelui și sărbătoarea Crăciunului. Creștinii celebrau Drăgaica cu fast, în fiecare vară, pe 24 iunie. Ceilalți creștini, de peste munți, îl sărbătoreau pe 24 iunie pe Sfântul Ioan Botezătorul. Și creștinii din Târgul Buzăului îl celebrau, în aceeași zi, pe Sfântul Ioan Botezătorul, dar pentru ei era mai importantă Drăgaica, sărbătoare care nu era cunoscută creștinilor de peste munți. Oamenii din Târgul Buzăului credeau că moșteniseră Drăgaica de la vechii daci, care populaseră în timpurile străvechi plaiurile minunate din curbura Carpaților și pe vremea cărora își dusese traiul Sfântul Sava Gotul, patronul spiritual al Târgului.

Moș Ion stătea pe tamburel în ușa tavernei din Târgul Buzăului, sorbea tacticos din cana plină cu vin roșu, primită drept plată de la pelerinul Aurel, și-și dregea vocea bătrână, pregătindu-se să-i spună acestuia una din numeroasele lui povești, nu înainte de a-l iscodi pe Aurel, să-i afle întâi povestea lui.

- Și de unde zici că ești, băiete ? iscodi moș Ion pe cel care-l cinstise cu licoarea de vin.

- De peste munți, dintr-un cătun ascuns pe malul râului Alutus.

- Să nu-mi zici că ești din cătun cu popa Petre?

- Nu, moș Ioane, nu-s din cătun cu popa Petre. Cătunul meu e spre miază-noapte, la o zi de mers de așezarea în care slujește popa Petre. Îl cunosc pe sfinția sa. Mai cumpărăm lumânări făurite de el.

- Aha – zise moș Ion lămurit și continuă – să știi că și eu fac lumânări din ceara harnicelor albine. M-am apucat de meșteșugul lumânăritului la bătrânețe. Ce zic, mint. Am vrut să spun că m-am reapucat de meșteșugul făuririi lumânărilor la bătrânețe. Că asta făceam și pe vremea când eram tânăr. Însă după ce m-am însurat cu Maria și m-am așezat la casa mea, m-am făcut oier, dându-i bun ajutor socrului meu la îngrijitul mioarelor. Când pe el nu l-au mai ținut picioarele să bată drumul lung din creastă de munte și până la mal de Dunăre, m-am ocupat eu de turma de mioare. Ah, ce mare expert eram în

preparatul brânzei și în făuritul urdei. Expert mare. La bătrânețe, nemaiputând ține nici eu pasul cu cei tineri, am vândut oile și-am reveni la prima dragoste, apicultura. Așa că m-am reapucat de creșterea albinelor și de făuritul lumânărilor.

- Am auzit, moș Ioane, de măiestria matale – spuse pelerinul Costel, fârtat de-al lui Aurel.

- De care măiestrie auzișI !? întrebă moș Ion nelămurit.

De cea a închegatului brânzei ori a urdei?

- Nu, unchește – răspunse Costel. De măiestria cu care lucrezi lumânările. Am auzit că le caută toți muntenii. Ăsta e unul din motivele, în afară de-a participa la sărbătoarea Drăgaicei, pentru care am coborât în Târgul Buzăului. Am venit să cumpărăm lumânările învârtite de matale. Lumânări care să lumineze slujbele pe care le ține preotul în biserica noastră.

- Mă bucur tare mult s-aud toate astea – grăi moș Ion. După ce se termină sărbătoarea, am să vă aștept la mine acasă, să vă ploconesc cu un sul de lumânări. Să știi că meșteșugul creșterii albinelor l-am deprins în copilărie de la bunicul meu, fiei țărâna ușoară, care a trăit peste munți. Cu el am venit în tinerețe să vând mierea și ceara în Târgul Buzăului. Însă eu n-am mai plecat. Mi-a furat inima Maria și-aici am rămas.

Dar, voi doar să cumpărați lumânări ați bătut atâta drum ? iscodi moș Ion pe companionii de băutură.

- Nu, unchește – răspunse Costel. Am venit și la iarmaroc, să vindem ce-avem mai de preț în propria ogradă. Eu am vândut licoare de *vin-ars* și brânzeturi luate de la un vecin ce se ocupă cu oieritul, iar fârtatul Aurel a vândut două butoaie, vreo câteva ciubere și alte produse meșterite din lemnul moale al brazilor. El se ocupă cu dulgheritul.

- N-ați găsit târg aproape de cătunul vostru !? se miră moș Ion. Ați bătut atâta amar de drum până în așezarea mea?

- Am îmbinat utilul cu plăcutul – răspunse Aurel. Am auzit că ăsta-i iarmaroc faimos și-am zis să aducem și noi produsele noastre, să ne lăudăm cu ele. Să nu trecem munții cu mâinile goale, venind la astă faimoasă sărbătoare.

- Aha – grăi moș Ion lămurit.

Târg, unde se comercializau felurite bunuri, se ținea pe malul Buzăului în prima sâmbătă a fiecărei luni, începând de primăvara, de la sărbătoarea Sfântului Gheorghe, când se topeau zăpezile ce troieniseră întreaga iarnă potecile care oglindeau cursul râului Buzău și până la jumătatea toamnei, la sărbătoarea Sfântului Dimitrie, când zăpezile începeau să acopere iarăși drumurile și întrerupeau, pentru câteva luni bune, legăturile creștinilor

din munți cu cei de la câmpie. Însă cel mai important și mai faimos târg se ținea în timpul Drăgaicei.

Primele două zile ale sărbătorii erau dedicate vânzării și cumpărării diferitelor produse, dar mai ales horelor și cântecelor populare. În ziua a treia, dimineața, se oficia slujba religioasă la sfânta biserică, încheiată la prânz cu o masă îmbelșugată, la care pelerinii se delectau cu cele mai gustoase bucate, gătite de harnicele gospodine ale Târgului. Bucatele erau udate din belșug cu vinuri alese, născute în multele podgorii care creșteau pe pantele însorite ale dealurile, ce se ridicau între munte și câmpie, în curbura domoală a Carpaților.

- Unchește, dacă nu-i cu supărare, aș vrea să ne povestești cum ai trecut matale Dunărea și-ai ajuns la malul mării – grăi Costel importantă rugăminte. Și, drept răsplată, te voi cinsti cu *vin-ars* făcut de mine – promise acesta, în timp ce scoase din desagă un mic ulcior de lut sticlos, îi scoase dopul de plută și-i turnă lui moș Ion în cană, ușor, să nu verse nici măcar o mică picătură din prețioasa licoare.

- Dacă m-ai cinstit – zise vesel moș Ion – acum n-am încotro și trebuie neapărat să-ți spun aventura vieții mele.

Adevărul era că moș Ion fusese singurul creștin, trăitor pe plaiurile din nordul Dunării, care se aventurase să treacă apele marelui fluviu, de bunăvoie și nesilit de nimeni, și să meargă departe, până pe țărm la Marea

Pontică, în port la Tomis. Acolo văzuse de aproape corăbiile mari ale romanilor imperiali și alte lucruri care-i încântaseră privirea. În port la Tomis aflase nenumărate minunății, pe care le spunea cu plăcere oricui avea bunăvoința, dar mai ales dorința, să-l cinstească cu o cană de vin rece, ori cu un păhărel cu *vin-ars*. Tare mult îi plăcea licoarea *de vin-ars*. Din câte se știa printre creștinii ce-și duceau veacul în ținutul sălbatic al Daciei, doar moș Ion trecuse de bunăvoie Dunărea și chiar venise și înapoi. În acele timpuri vitrege, mulți creștini treceau Dunărea, însă mereu fără voia lor, fiind *ajutați* în realizarea acestui nedorit deziderat de către legionarii păgâni din armata imperială romană, care făceau în goana cailor raiduri periodice în nordul Dunării. Singurul scop al acestor raiduri era cel al capturării creștinilor, pe care legionarii romani îi duceau, legați în lanțuri, în hotarul imperiului, pentru a-i vinde stăpânilor de sclavi din capitala Justiniana Sofia. Acolo, captivii erau folosiți pe post de vânat la vânătorile organizate de administrația statului imperial în Colosseum și în Hipodrom, întru amuzamentul cetățenilor romani.

În port la Tomis, moș Ion se minunase la vederea caselor din piatră ale locuitorilor, dar mai cu seamă de grandoarea templelor închinate zeilor romani, ale căror coloane din marmură albă se ridicau semețe către înaltul cerului. Uimit fusese și la vederea impunătoarele ziduri de piatră ale cetății, sau a străzilor pavate, a căror suprafață

nu cunoscuseră vreodată noroiul toamna ori colbul vara. Spre deosebire de orașele imperiale, care erau construite din piatră și aveau străzile pavate, așezările creștinilor erau ridicate din lemnul pădurilor în mijlocul cărora se ascundeau, iar drumurile erau după voia Domnului: noroioase primăvara și toamna, troienite iarna și pline de praf sub arșița verilor toride. Creștinii mult se minunau, așa cum o făceau acum și cei doi pelerini – Costel și Aurel, la aflarea acestor încântătoare descrieri neștiute și nu le venea să creadă ce le auzeau urechile. Moș Ion le spunea că cetatea Tomisului era o cetate mică și săracă. Alte cetăți, zidite de romani pe cuprinsul imperiului, erau mult mai mari, mai frumoase și mai bogate în construcții chiar și mai mărețe decât cele pe care le văzuse el în cetatea ridicată în vechime pe malul bătut de vânturi al Mării Pontice. Pe aceste orașe, capitala Imperiului Roman le întrecea mult în măreție, în bogăție, dar mai cu seamă în frumusețe și în grandoare. Cel puțin așa auzise moș Ion de la marinarii romani, împreună cu care își petrecuse timpul stând de vorbă la o cană de vin, prin tavernele din portul Tomis. De văzut el însuși nu le văzuse. Nu se încumetase să plece peste mări să le viziteze și să privească cu ochii săi acele minunate construcții. Se mulțumise cu multele povești auzite și se reîntoarse în sânul creștinilor săi, căci nu putea viețui printre păgânii de romani, mai spunea adesea, tare mândru de sine.

Cum stătea moș Ion și povestea lui Costel și Aurel, cât și altor pelerini aflați în tavernă, despre cât de măreață e capitala Imperiului Roman, ce magnifice palate de cleștar sunt cuprinse între zidurile sale de marmură albă, care strălucea puternic în lumina vie a soarelui, și alte și alte minunății, unele adevărate, altele scornite de cei de la care le aflase moș Ion în timpul petrecut în cetatea Tomisului, altele inventate cu timpul chiar de el, clopotul de bronz al bisericii de lemn, ridicată în mijlocul așezării, începu să bată a primejdie.

O larmă de nedescris cuprinse partea Târgului dinspre câmpie, iar așezarea fu învăluită de nenumărate strigăte de groază:

- **Romanii, romanii, dau romanii!!! Fugiți, fraților!!!** se auzeau, născându-se din toate părțile, strigătele disperate ale oamenilor, care porniră a alerga care încotro, într-o valmă de nedescris, ridicând în văzduh colbul uscat al ulițelor. Mușterii din tavernă se ridicară iute de pe tamburelele pe care își odihneau oasele și o luară la sănătoasa către capătul dinspre munte a Târgului, spre a se face nevăzuți în desișul pădurii care înconjura așezarea. Costel și Aurel își lepădară catrafusele și o luară la goană către marginea Târgului, lăsându-l pe moș Ion singur în tavernă.

În partea dinspre câmpie a Târgului, moș Ion văzu un nor de praf cum se ridică gros în urma cailor în galop ai legionarilor romani. Aceștia aruncau, din înaltul șeilor,

cu plase din sfoară peste ghinioniștii creștini, care nu apucaseră a se face nevăzuți în adâncul pădurii, pentru a-i prinde, în felul în care pescarii aruncă plasele de pescuit în apă pentru capturarea mai ușoară a peștelui. Moș Ion, la vederea soldaților imperiali, nu se clinti din loc. Rămase nemișcat pe tamburel, în fața tavernei. Era prea bătrân să fugă. Dorea să fugă, cu siguranță că dorea, însă picioarele slabe nu-l mai ascultau. Cunoștea prea bine că legionarii romani nu omoară pe nimeni, decât dacă sunt atacați. Mai știa că soldații imperiali nu vor decât să-i captureze vii pe creștinii din târg și mai cunoștea faptul că romanii caută oameni tineri pe care să-i prindă, tineri care să reziste atât drumului lung până în capitala imperiului, dar mai ales să facă vânătoarea din Colosseum mult mai dificilă. Avu dreptate. Legionarii trecură în fuga cailor pe lângă tavernă, urmărind îndeaproape pe creștinii care goneau ca nebunii către marginea pădurii, lăsându-l pe moș Ion nevătămat în urma lor, învăluit într-un nor de praf înecăcios.

Întreaga așezare se pustii. Nu mai vedeai țipenie de om pe străzile părăsite. Parcă și lighioanele trăitoare în incinta Târgului o luaseră la goană, făcându-se nevăzute în adâncul sigur al pădurii, la vederea înfricoșătorilor soldați imperiali. O liniște apăsătoare luă în puterea sa întregul Târg al Buzăului. În zona unde era amenajat locul de petrecere, tarabele negustorilor fuseseră răsturnate de-a valma de mușterii înspăimântați, ce fugiseră care încotro. Muzicanții, din taraful care îi delectaseră cu muzica veselă

pe enoriașii aflați la sărbătoare, își aruncară instrumentele muzicale și se făcură nevăzuți, dispărând împreună cu ceilalți creștini. Ușile bisericii fuseseră date de perete de creștinii aflați în pelerinaj, una din ele fiind ruptă din țâțâni de graba enoriașilor de-a părăsi cât mai repede cu putință sfântul lăcaș de cult.

Moș Ion stătu aproape un ceas, așezat pe tamburel, în fața tavernei părăsite. Se afla singur în așezarea pustiită. Nu era țipenie de om în jur. Mai auzea, din când în când, în depărtare, doar țipetele deznădăjduite ale creștinilor prinși, aflați în puterea legionarilor. Câteodată, pocnetele surde ale bicelor, ce cădeau arareori pe spinarea nefericiților captivi, întrerupea acea liniște apăsătoare. Își terminase licoarea de *vin-ars* din cană, însă nu mai era nimeni prin preajmă care să i-o umple iarăși. Cum stătea liniștit pe tamburel și se gândea dacă avuse vreun creștin, pe care-l cunoștea, nenorocul de-a fi prins, dinspre munte începu a se auzi, apropiindu-se, vaiete și plânsete și, din când în când, lovituri aspre de bici.

Larma se apropia din ce în ce mai mult de taverna Târgului. Prin fața lui moș Ion începură a trece legionarii romani, călări, care duceau în lanțuri pe sărmanii creștini tocmai capturați. Erau 11 legionari romani care duceau în lanțuri 29 de nefericiți creștini. Așa stabili moș Ion, după ce-i numără, cu grijă, pe fiecare dintre ei. Creștinii mergeau în șir, unul după altul, legați cu lanțuri de gât, unul de altul, având mâinile strânse la spate cu sfoară. Din

când în când, soldații imperiali îi biciuiau pe unii din bieții creștini, care li se părea că nu țin pasul cu înalții cai ai legionarilor. Această priveliște înfiorătoare se desfășura agale prin fața ochilor bătrâni ai lui moș Ion, parcă fără de sfârșit.

Pe majoritatea dintre creștinii înlănțuiți, moș Ion îi cunoștea prea bine. Erau chiar vecinii lui. Pe ceilalți nu-i mai văzuse vreodată. Pesemne că erau creștini veniți din alte așezări, la sărbătoarea sfântă a Drăgaicei. În momentul în care ultimul legionar trecu de tavernă, acesta opri calul și țipă la ceilalți să stea locului. Legionarii struniră caii de hățuri și se opriră. Trei dintre ei descălecară și intrară în tavernă, trecând iute pe lângă moș Ion, fără să-l bage în seamă. Cotrobăiră câteva clipe bune prin tavernă, ieșind apoi afară, încărcați cu felurite bucate și ulcioare pline cu vin. Se aburcară în șei și, sub lovituri aspre de bici, sărmanii creștini porniră flancați de legionarii călări, coborând agale spre câmpie, mergând către o soartă amară, pe care numai Cel de Sus o putea cunoaște, iar ei urmau a o afla.

Le luară câteva zile bune creștinilor dispăruți în străfundul sigur al pădurilor, în goana lor nebună pentru a scăpa de lanțurile legionarilor romani, să revină la casele lor din Târgul Buzăului. Cei care veniseră din munți la sărbătoare nici nu se mai întoarseră. Ținură drumul prin pădurile dese, ferindu-se să mai calce potecile, până ce

ajunseră în siguranță pe la casele lor, în cătunele ascunse departe, prin creierii munților înalți.

CUPRINS

DACIA CREȘTINĂ

pag.

CAPITVLVM I
Drăgaica 29
CAPITVLVM II
Pădurea 43
CAPITVLVM III
Stejarul 67
CAPITVLVM IV
Bătrânul 91
CAPITVLVM V
Târgul 116
CAPITVLVM VI
Răpirea 143
CAPITVLVM VII
Popa Vasile 164
CAPITVLVM VIII
Tabăra 187
CAPITVLVM IX
Legionarul 208
CAPITVLVM X
Sucidava 235
CAPITVLVM XI
Podul 270

ROMANIA IMPERIALĂ

pag.

CAPITVLVM I
Imperivm Romanorvm 293
CAPITVLVM II
Christiani 324
CAPITVLVM III
Taverna 349
CAPITVLVM IV
Jvstinian XI 377
CAPITVLVM V
Lupta 408
CAPITVLVM VI
Prințesa 431
CAPITVLVM VII
Prințul 468
CAPITVLVM VIII
SPQR..... 490
CAPITVLVM IX
Daniel I 510
CAPITVLVM X
Visul 538

EDITURA BIFROST